

Risico

De discussie over het al dan niet gebruiken van biglades in C4-en, past in de in het verleden gevoerde discussie over de risicomaatschappij, dus het lijkt mij aardig om hier een wat uitgebreidere analyse van te maken. Allereerst een beetje achtergrond die ik opgepikt heb bij verzekeringleer. De maat voor Risico = kans \times schade. Overigens denken ze bij de Lotto dat risico = de grootste kans om miljonair te worden, maar dat is geen schade. Dat terzijde. Een risico kun je 1. uit de weg gaan, 2. accepteren, 3. (indien mogelijk) verminderen of 4. verzekeren.

Vroeger waren de risico's in de maatschappij afkomstig van 'buiten': god(en), duivels en natuur. In de huidige (post-)industriële tijd worden risico's van binnen de maatschappij geaccepteerd, bij de keuze voor het gebruiken bepaalde technologieën. Volgens de technici is er vaak een grote mate van veiligheid, maar 100% veiligheid kan vrijwel nooit gegarandeerd worden, ook niet met kerntechnologie of biotechnologie (genetische modificatie e.d.). Een kleine kans op een heel grote schade wordt vaak geaccepteerd uit politieke of economische motieven. De leek heeft vaak geen inzicht in de besluitvorming met betrekking tot het gebruik van nieuwe risicotecnologieën. Men waant zich veilig doordat over het algemeen grote risico's niet worden geaccepteerd. Maar trial and error zijn bij hele grote schades (bijvoorbeeld ontploffing van kernreactoren) geen goed idee (Beck, 1992).

Weer terug bij de biglades. De overweging dat biglades meer blessures zouden kunnen veroorzaken is nooit helemaal uit te sluiten.

Willen we dit risico accepteren, verminderen, uit de weg gaan of verzekeren? Een mogelijkheid is natuurlijk verminderen: maak coaches en roeiers bewust van de risico's die met roeien in het algemeen gepaard gaan en doe de nodige buik- en rugoefeningen. Ik denk dat verzekeren niet nodig is, zeker omdat een direct verband tussen blessures en gebruik van andere bladen dan voorheen niet kan worden aangetoond door een eventuele geblesseerde roeier. De keuze tussen acceptatie en uit de weg gaan is reeds gemaakt en ik denk dat het een goede keuze is: met een verstandige manier van roeien en coachen kunnen blessures worden voorkomen. Bovendien is het goed voor het image van de competitievloot en –roeiers. Wel is het belangrijk om iedereen inzicht te geven in het besluitvormingsproces en het waarschuwen voor de gevaren die roeien met biglades (en roeien in het algemeen) met zich meebrengt.

Referentie

Beck, Ulrich (1992). From Industrial Society to the Risk Society: Questions of Survival, Social Structure and Ecological Enlightenment, *Theory, Culture & Society* 9 p. 97-123.